

ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΥ Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΠ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΓΓΡΑΦΑ
ΕΚ ΤΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΖΑΓΟΡΑΣ *

32 Κώδ. 91 φ. 182.

Τῷ αὐτῷ

Ἀπορουμένων ἡμῶν κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην τί καὶ φαγόμεθα, ἢ διὰ σοῦ ἀπὸ θεοῦ πρόνοια ἅμα πρωτὶ ἐπεφάνη καὶ εὐχαριστοῦμεν καὶ τῷ προνοησαμένῳ θεῷ καὶ σοὶ τῷ δι' οὗ ἡ πρόνοια γέγονε. Προσεθέμεθα δὲ ἐπὶ τὴν νόσον ἡμῶν μαθόντες ὅτι καὶ σὺ ἀρρωστεῖς. Ἄλγοῦμεν γὰρ ἤδη τὸν δεξιὸν ἡμῶν πόδα ἡμέρας ἱκανὰς καὶ κατακείμεθα ἀλλὰ καὶ τὸν λειχανὸν δάκτυλον τῆς ἀνωλύμου χειρός. Καὶ ἐξ ἀριστερῶν καὶ δεξιῶν μερῶν παιδευόμεθα. Καθότι δεξιὰ μὲν οὐκ ἐβάδισε ποῦς ὁ ἡμέτερος, αἱ εὐώνυμοι δὲ καθὰ πονηραὶ πόνος μόνον καὶ κόπος εἰσίν. Ὁ δὲ τὰ δεξιὰ πάντα θέλων θεὸς τῶν μὲν εὐωνύμων πραγμάτων λυτρώσοιτο ἡμᾶς διὰ τῶν σῶν προσευχῶν, ἀντιλαβέσθαι δὲ ποτε τῶν δεξιῶν εὐδοκῆσαι. Ὡς δὲ συνορῶ χρονίσαι μέλλομεν ἐν τῇ νόσῳ καὶ εἰς δευτερώσεις τὴν τῶν δώρων δεξιῶσιν ἢ χάρις διπλασιάσει. Χαρίζου μοι τὰς σὰς θεοπειθεῖς εὐχάς.

33 Κωδ. 91 φ. 184

Ματθαίῳ πάπῃ

Πολλῆς ἡμᾶς εὐφροσύνης ἐνέπλησε τὰ ἱερὰ γράμματα τῆς σῆς μακαριότητος, τοῦτο μὲν ὡς δηλωτικὰ τῆς θεοπαρόχου αὐτῆς ὑγείας, τοῦτο δέ, ὅτι ἐνεκαίνισεν ἡμῖν τὰ τῆς κατὰ Θεὸν ἀγαπητικῆς αὐτῆς διαθέσεως, ὧν ἕνεκεν πλείστας ὁμολογοῦμεν αὐτῇ τὰς χάριτας. Περὶ ὧν δ' ἐρωτᾷ ἀποκρινόμεθα συντόμως, εἰ μὲν οὖν ἵνα μάθῃ πλέον τι παρ' ἡμῶν, πειρασμὸν ἠγούμεθα τοῦτο, εἶδ' ἵνα ἐμοῦ καὶ σοῦ ἀναμέσον τὰ ρήματα σου σταθῇ, καὶ πλέον τοῖς ὑπὸ σὲ πιστευθῇ ὡς ἀπὸ δύο μαρτύρων συνεπισκόπων ἀναφωνουμένων καὶ διδασκομένων τοῦτο πάντως καλὸν καὶ τῆς σῆς ποιμάνσεως ἄξιον. Καὶ δὴ καὶ μετὰ σοῦ καὶ σὺν σοὶ τῷ ὑπὸ σέβειρωμένῳ λαῷ, τῷ μοναδικῷ μέρει, τῷ κοινῷ λαῷ, ταῖς γυναῖξί, τοῖς ἱκανοῖς ἀπάρτι νεωτέροις τε καὶ παισὶν εἰς ἀκοὴν ὧπίου τὰ παρ' ἡμῶν

*] Συνέχεια ἐκ τοῦ ΣΤ' Τόμου σελ. 337.

λαλούμενα ὑποδέξασθε μετὰ παρησίας τῆς εἰς Χριστὸν καὶ τῆς ἐν πνεύματι πίστεως παρακαλοῦντες λαλοῦμεν ἃ δεδιδάγμεθα, ὡς ἐν μόνον κοινὸν ἡμῖν καὶ λατίνοις ὅσα ἐν δόγμασιν, ἢ τῆς Τριάδος Ὁμολογία, τὰ δ' ἄλλα διδάγματα καὶ θρησκευόμενα κατὰ πολὺν διεστηκότα καὶ κατὰ τόσον διάφορα. Αὐτίκα γὰρ ἡμῶν τὸν πατέρα ὁμολογούντων ἀναρχὸν καὶ πρώτην αἰτίαν τῶν ἐξ αὐτοῦ καὶ αὐτοὶ συνομολογοῦσι τὸν πατέρα πάλιν γεννητόρα καὶ ἀναίτιον, τὸν υἱὸν ὑπὸ αἰτίου καὶ γεννητὸν καὶ τῷ γεγεννηκότῳ συνἀναρχὸν καὶ αὐτοὶ συμφάσκουσι. Εἰς δὲ τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐκπορευτικὴν ιδιότητα, κακῶς φρονοῦσι καὶ τὸ σύμπαν ἀθῶως, καὶ ἡμῖν διαφέρονται. Ἡμῶν γὰρ κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν, ἐν ᾧ τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας οἱ θησαυροὶ οἱ ἀπόκρυφοι, ἐκ τοῦ Πατρὸς ὁμολογούντων τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐκπόρευσιν, αὐτοὶ καὶ τὸ ἐκ τοῦ Υἱοῦ προστιθέασι, κακῶς φρονοῦντες καὶ ἀσεβῶς δογματίζοντες καὶ οὐδ' ὅσα τῇ κενοφωνίᾳ ταύτῃ τὰ ἄτοπα ἔπεται συνορθῶσιν. Ἄ πολλὰ καὶ ποικίλα, πόνοι γενναίων ἐν λόγοις ἀνδρῶν καὶ γνώσεως φῶς πεπλουτηκότες παρὰ τοῦ Πνεύματος, διήλεγξάν τε καὶ διεσάφησαν καὶ μακρὸν ἂν εἴη ταῦτα καταριθμεῖν καὶ ὄλου ἡλίου δεόμενοι πρὸς ἐξέτασιν. Ὅλίγα δὲ τινα τῶν ἀτοπημάτων τούτων καὶ ὅσα ἢ μνήμη παρακατέχει πρὸς τὴν σὴν διεξελθεῖν τελειότητα, οὐκ ἄκαιρον ἴσως, ἵν' ἐκ τούτων ἀναφανῆ ἦν ἐργάζωνται σύγχυσιν τῶν ιδιωμάτων τῆς ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ὅποι καταφέρονται πτώματος ἐκ τοῦ τοιαῦτα κοινολογεῖν.

Ἰδίωμα τοῦ Πατρὸς ἢ Ἐκκλησία παρέλαβε τὸ ἀναρχὸν, τὸ ἀγέννητον, τὸ ἀναίτιον. Ἰδίωμα τοῦ Υἱοῦ τὸ γεννητὸν, τὸ αἰτιατόν. Τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου τὸ ἐκπορευτὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς. Κοινὰ δὲ τῶν τριῶν θεαρχικῶν ὑποστάσεων, ἢ θεότης, ἢ βασιλεία, τὸ ἐξουσιαστικόν, τὸ θεαρχικόν, τὸ ποιητικόν, τὸ ὁμοφρῆς, τὸ συναΐδιον, τὸ συνἀναρχὸν, τὸ ὁμόθρονον, τὸ ὁμόδοξον καὶ ἄλλα ὅσα κατὰ μέρος ὁ οὐρανοφάντωρ ἀπαριθμεῖ Διονύσιος, πηγαίαν θεότητα τὸν πατέρα κατονομάζων. Οἱ δὲ τὸ ἴδιωμα τοῦ Πατρὸς, ἦτοι τὴν ἐκπορευτικὴν τοῦ πνεύματος πρόοδον ἀποκληροῦντες καὶ τῷ Υἱῷ, εἰς ἐκάστην τῶν τριῶν θεαρχικῶν ὑποστάσεων ἁμαρτάνουσι. Καὶ τῷ μὲν Πατρὶ ἀδυναμίαν προσάπτουσι, ὡς μὴ δυναμένῳ τελειοῦν τὴν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πνεύματος πρόοδον, ἀλλὰ προσδεομένῳ καὶ τοῦ υἱοῦ εἰς τὴν ὀλοτελῆ τούτου πρόπεμψιν, κἀντεῦθεν οὔτε τὸν Πατέρα τέλειον θεὸν δογματίζουσι, τελείου γὰρ τὸ ἐνεργεῖν τέλεια. Καὶ τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ δύο διδάσσι τὰς ἀρχάς, τὸν Πατέρα δηλονότι καὶ τὸν Υἱόν. Ὑπόπτως δὲ τοῦ Πνεύματος τὸ

μὴ τέλειον προέρχεσθαι τοῦ Πατρὸς, ἀλλ' ἀτελὲς καὶ κολωβὸν ὡσανεὶ. Τὸ τοιοῦτον δὲ οὐ Θεός. Τὸ γὰρ εἰς προκοπὴν ἐρχόμενον πῶς ἐτέρους θεώσεται, καὶ τελειώσεται; Προσπταίονται δὲ καὶ εἰς τὸν Υἱόν, ὡς τὸ πατρικὸν ἰδίωμα τούτῳ προσάπτοντες καὶ καθαιροῦντες ἐντεῦθεν τὸ πολυμνητον τῆς πατρικῆς αἰτίας ἀξίωμα, "Ὁν Πατέρα τῶν φώτων ὁ τοῦ Κυρίου ἀδελφόθεος Ἰάκωβος ὀνομάζει, τοῦ Υἱοῦ δηλ. καὶ τοῦ Πνεύματος. Σὺ δὲ καὶ τοῦτο λογισμοῖς ἐπισκόπει. Εἰ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Πνεῦμα ὁμόδοξα τῷ Πατρὶ καὶ ὁμόθρονα καὶ τῆς αὐτῆς πάντως φύσεως, γεννᾷ δὲ ὁ Πατὴρ τὸν Υἱόν, προβάλλεται καὶ τὸ Πνεῦμα, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὁ Υἱὸς ἐνεργεῖ, διατί μὴ καὶ τὸ Πνεῦμα τὴν ἴσην τῷ Υἱῷ ἀμειβόμενον χάριν, ἢ γεννᾷ τὸν Υἱόν, ἢ καὶ τὸ ἑαυτὸ προβάλλει; Ἐν γὰρ τοῖς ὁμοδυνάμοις καὶ ὁμοδόξοις δίχα τῶν φυσικῶν ἰδιωμάτων ἐκάστου, οὐδὲν τὸ ἕτερον πλεόν τοῦ ἐτέρου κριθήσεται. Ἀλλὰ ταῦτα βαθύτερα καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄντα σιγῇ τιμάσθω. Οἱ γὰρ πνευματέμφοροι ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, καὶ τῆς δυτικῆς οὐκ ὀλίγοι πανσόφως περὶ αὐτῶν καὶ ἐλάλησαν καὶ συνέγραψαν καὶ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ τὰ ἐκείνων ἰδεῖν.

Περὶ δὲ τῆς ἀκοινωνησίας καλῶς ἐποίησας καὶ ποιεῖς καὶ φύλαξον ταύτην ἀμεταθέτως. Ὡς γὰρ παραποιητὰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ παραχαράκτας τοῦ ἀκιβδήλου τῆς Ἐκκλησίας νομίσματος καὶ αἰρετικῶν καὶ ἴν' εἶπω ἀθέους, ἀκοινωνήτους αὐτοὺς ὑπέλαβες. Εἰσὶ γάρ, καὶ οὕτως ἔχει αὐτοὺς καὶ ὁ ὑπὸ σὲ κληρὸς καὶ μὴ παραχωρήσης ἵνα συμβόσκηται λύκος μετὰ ἀρνῶν. Καὶ ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν ἐν βίᾳ ἐγράφη εἰξάντων τῷ σῶ θελήματι καὶ ζητήματι· οἱ καὶ μεγάλως ἀποδεχόμεθά σου τὴν ἐν πειρασμοῖς στερρότητα μὴ τινασσομένην, ἀλλ' ἀκεραίας, τὰς ἐκκλησιαστικὰς φυλάττουσαν παραδόσεις, ὑπὲρ ὧν τάσσονται σοι πολλαπλασίους ἀμοιβὰς ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. Ἐρρωσο.

34 Κωδ. 91 φ. 213.

Τῷ αὐτῷ

Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι πολλαὶ καθ' ἡμῶν περιφέρονται ἐπιστολαὶ σπηλιτεύουσαι ἡμᾶς καὶ κατηγοροῦσαι ἐπὶ πράγμασι ἐν οἷς γινώσκωμεν ἑαυτοὺς ἀθώους τῆς ἀληθείας, ὠρμήσαμεν σιωπῆσαι, ὡς εἵπομεν αὐτῇ καὶ ἡ ἀδελφικὴ οὐτῆς ἀγάπη παρώτρυνεν ἡμᾶς καὶ ἐποίησαμεν οὕτω τοσοῦτον χρόνον τυπτόμενοι ἀφειδῶς ὑπὸ τῶν διαβολῶν καὶ φέροντες τὰς τῆς κατηγορίας μάστιγας. Ἀρκοῦμενοι ὅτι ἔχομεν Κύριον τὸν τῶν κριπτῶν γνώστην μάρτυρα τῆς συκοφαντίας καὶ τὴν αὐτῆς

Μακαριότητα καὶ τὸν πνευματικὸν αὐτῆς, τὸν τοὺς διαλογισμοὺς ἡμῶν δεξάμενον καὶ ἄλλους πολλοὺς, πρὸ πάντων δὲ τὴν συνείδησιν ἡμῶν καθαρωτάτην. Ὅρωντες δὲ ὅτι πολλοὶ τὴν σιωπὴν ἡμῶν εἰ βεβαίωσιν τῶν διαβολῶν παρεδέξαντο καὶ οὐ διὰ μακροθυμίαν ἐνόμισαν ἡμᾶς σιωπᾶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἔχειν διάραι στόμα πρὸς τὴν ἀλήθειαν· τούτου ἔνεκεν ἐβουλήθημεν γοῖσαι καὶ αὐθις ἡμῖν, παρακαλοῦντες τὰς παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν γινομένας παλαιὰς καὶ νέας διαβολὰς μὴ παραδέχεσθαι ὡς ἀληθῶς διότι οὐκ ἔχομεν ὄλω εἶδησιν, καὶ καθὼς γέγραπται οὐδένα κρίνει ὁ νόμος ἐὰν μὴ πρῶτον ἀκούσῃ καὶ γνῶ τί ποιεῖ. Καὶ παρ' εὐγνώμονι κριτῆ καὶ φοβουμένῳ τὸν Κύριον ἀρκεῖ ταῦτα πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας φανέρωσιν, ὥστε καὶ ἡμεῖς σιωπῶμεν ἕξοστιν ἡμῖν διαβλέψαι πρὸς τὰ γινόμενα.

Ποιοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διδάσκαλοι καὶ θεολόγοι, ποιοὶ μαθηταὶ τῆς Κωνσταντινου, τέλειοί τε καὶ ἀτελεῖς ποτε ἡμῖν ἐπὶ κακοδοξία ἐνεκάλεσαν; ἢ εὐγενεῖς καὶ ἄρχοντες; Ποιοὶ τοῦ κλήρου, ποιοὶ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ποιμένες; Οὐ πάντες σύμψηφοι καὶ ὁμογνώμονες, οὐ πάντες ἡμᾶς ἀσπασίως ἐδέξαντο καὶ ἐκοινώνησαν καὶ σωτήρα τῆς συνόδου ἐκάλεσαν καὶ ἐγγράφως τε καὶ ἀγράφως ταῦτ' ἐβεβαίωσαν καὶ πρὸς τοὺς κρατοῦντας τὰ διάφορα ἐγγράφα τούτων καὶ σφραγίδας διετράνωσαν; Εἰ δὲ λέγει τις, διατὶ τὰ νῦν ταῦτα καὶ αἱ ὑπογραφαί; Οἴδατε τὴν συνήθειαν· ἔθος γὰρ αὐτοῖς αἰεὶ πρὸς τὸ δυνατόν μετατίθεσθαι μέρος καὶ τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας τῶν φίλων καὶ διωκομένους καταπατεῖν καὶ διώκειν, θεραπεύειν δὲ τοὺς κρατοῦντας, οὐ διανοούμενοι ὅτι δώσουσι λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως τῷ Κυρίῳ, ὃς καὶ περὶ ἀργοῦ ρήματος ἀπαιτήσῃ δίκην. Ἡμεῖς προεῖπομεν αὐτῇ ὅτι αἱ καθ' ἡμῶν συκοφαντίαι, καὶ ἡ ἕξωσις οὐδὲ μίαν ἄλλην αἰτίαν εἶχον ἢ τὴν κακίαν, οἷησιν καὶ φθόνου καὶ τὸν πατέρα τούτου διάβολον καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν λοιμὸν τῆς Ἐκκλησίας τὸν μοιχόν, οὐ σαρκός, ἀλλὰ πνεύματος, τὸν ἄδοντα παλινωδίαν καὶ οὐδὲ τοῦνομα τοῦ γήρατος αἰσχυνόμενον καὶ κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν οὐδόλωσ εἰς νοῦν θέμενον, τὸν ἀμλλώμενον καὶ τὸν ἐπὶ κακία καὶ ἀσεβείᾳ ἀσέβιον ἢ εὐσέβιον ἐκείνον ὑπερακοντίσας, οὐ κατὰ πάντα διάδοχος ἐφάνη, τὸν ἐπίσκοπον καὶ παράνομον, (ὅστις) διὰ τὴν ὄλεαν τὸ καινὸν τοῦτο δρᾶμα τῆς καθ' ἡμῶν συκοφαντίας συνέθετο καὶ συναμοσίας καὶ δημεγεργίας καὶ παρασυναγωγὰς πεποίηκε καὶ τέλος καὶ αὐτὸ τὸ ζῆν ἡμῶν ἐπεβούλευσε, ποτίσας ἡμᾶς φάρμακον δηλητήριο ἐν Λήμνῳ διὰ τῶν αὐτοῦ.

Ταῦτα ἀδελφε καὶ τοιαῦτα τὰ καθ' ἡμῶν μετὰ πάσης ἀληθείας.

Ἐπὶ τούτοις ὁ κατηγορῶν κατηγορεῖται, ὁ διώκων, διωκέτω καὶ ὁ πιστεύων ταῖς καθ' ἡμῶν διαβολαῖς ἐτοιμαξέσθω πρὸς διαδικασίαν. Ὁ Κύριος ἐγγὺς, μηδὲν μεμινῶμεν. Ἡμεῖ, τοὺς τὰ Λατίνων νοσοῦντας καὶ πᾶσαν ἄλλην αἵρεσιν ὡς ἀσεβεῖς ἀποφεύγομεν καὶ ἀναθεματίζομεν καὶ ἐγγὺς εἶναι τῆς Ἑλληνικῆς τιθέμεθα πλάνης καὶ Συνόδου ἐπικαλούμεθα. Ὅθεν ἀξιούμεν, ὡς δυνατόν, τὰ στόματα τῶν κατηγορῶν ἡμῶν ἐπισχεθῆναι διὰ τῶν ὑμετέρων κομμάτων καὶ τὰς ὑμετέρας ἀκοὰς φυλαχθῆναι καθαρὸς καὶ ἀκεραίας καὶ ἀπρολήπτου τὴν καρδίαν ὑμῶν τόσον καὶ εἰς τὰς ἀπὸ Κωνσταντίνου καὶ μακρόθεν ὡς βέλη πεμπομένας συκοφαντίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου. Καὶ εἰ οὐχ ἱκανὰ τὰ διὰ ζωσῆς φωνῆς ἡμῶν ἐκφωνηθέντα πρὸς ἡμᾶς, ἀπαιτήσατε ἡμᾶς πρὸς τὰ πάντη ψευδῆ ἐκείνου ἐγκλήματα ὡς κριτὰς τὰς εὐθύνας, καὶ ἐρευνήσατε εἰ ὄντες εἰς Κάερο παρὰ τοῖς ἡγεμόσιν κίνησιν τινα ἢ λόγον ἀπλοῦν κατ' αὐτῆς ἐλαλήσαμεν. Καὶ εἰ μὲν εὖρητε παρ' ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν, μὴ δώτε χώραν τῷ ψεύδει, ἐὰν δὲ ἀτονούντων ἡμῶν πρὸς τὴν ἀπολογίαν αἰσθησιν, τότε πιστεύσατε τοῖς κατηγοροῖς ἡμῶν ὡς ἀληθεύουσιν. Παρεμπόρευμα ποιοῦνται, ὦ ἀδελφέ, τὴν ἡμετέραν διαβολὴν παρεμπόρευμα καὶ βίον Ἐμπορικῶν μεταχειρίζονται οἱ θεοκάπηλοι καὶ βιάζουσιν ἡμᾶς ἴν' εἰς ἀνάγκην τινὰ ἀγάγωσι καὶ σκυθρωπὸν τι βουλευσώμεθα περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀφήσωμεν ρήματα, ἃ μέχοι τοῦ νῦν τῷ ἐν λογισμῶν χαλινῷ κεκρυμμένα ἔχομεν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἃ καὶ εἶπομεν αὐτῇ.

Παρακαλοῦμεν δὲ τὴν ἀδελφικὴν αὐτῆς ἀγάπην συνεχέστερον τὰ ἀγαπητὰ αὐτῆς φοιτᾶν πρὸς ἡμᾶς, τοῦτο μὲν παρηγοροῦντα ἡμᾶς, τοῦτο δὲ καὶ εἴτε σφαλόμεθα διορθοίμενα. Οὐκ ἀρνούμεθα γὰρ μυρρίους σφάλμασιν ὑποκεῖσθαι ἀνθρώποι ὄντες καὶ ἐν σαρκὶ ζῶντες, ἀλλ' ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἡμῶν πίστει καὶ ταῖς ἀποστολικαῖς καὶ συνοδικαῖς διατάξεσι καὶ κανόσιν οὐδενὶ τὰ πρωτεῖα παραχωροῦμεν. Καὶ μάρτυς ὁ ἐτάζων καρδίας τὰς ἡμῶν, ὡς οὐ δι' ἀπλοῦ λόγου, ἀλλ' οὔτε δι' ἐνθυμήσεως καὶ ἐννοίας εἰς τὸ σύμβολον τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως καὶ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ Ἐκκλησιαστικὰς διατάξεις ἡμάρτομέν ποτε. Καὶ εἰ ἄλλως φρονοῦμεν, δοξάζομεν, πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν παρ' ὃ παρελάβομεν καὶ ἐβαπτίσθημεν καὶ ἐπιστεύσαμεν, καὶ ἡ μία, ἀγία καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία πιστεύει καὶ ὁμολογεῖ, ἀνάθεμα ἐσόμεθα παρὰ θεοῦ καὶ ἐξαλειφθεῖν τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐκ τῆς βίβλου τῶν ἐπισκόπων καὶ μετὰ δικαίων μὴ γραφέτω. Καὶ τὸ κρῖμα τῆς ἀπάτης βαστάσομεν ἐν ἡμέρᾳ, ὅτε κρυπτὰ ἐλέγχονται, εἰς ἣν παρὰ τοῦ ἀδεκαστοῦ καὶ φοβεροῦ Κριτοῦ ζητοῦμεν παρὰ τῶν κατηγορῶν ἡμῶν τὴν κρίσιν, καὶ νῦν κράζομεν κρῖσις, ὦ κρῖσις, καὶ ζητοῦμεν αὐτὴν ἐν τάχει παρὰ τοῦ τῶν ἐνδικήσεων Κυρίου. Τὰ πρὸς τὴν σύνοδον καὶ αὐθέντας καὶ ἄρχοντα ἀσφαλῶς ἐν τάχει πεμφθήτωσαν, καὶ τὰ πρὸς τὸν διδάσκαλον. Ἔρρωσο εἰς μακροαίωνας.